

להשפיע לו חיים. ושהשפעת החיים יהיה
כמו מים שאינם מכזבים:

פרשת חיי שרה

ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכתה (כג).
(ב). פרש"י נסמכה מיתת שרה
לעקידת יצחק שע"י בשורת העקידה
שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט
פרחה נשמתה ממנה ומתה, וקשה דהיה
לו לרש"י לפרש זאת על תיבת ותמת
שרה. וי"ל דהנה לכאורה פלא על אע"ה
שבכה על מיתת שרה הלא השי"ת גזר
כן. וגם מצינו שחייבו חז"ל (מו"ק כז, ב)
ג' לבכי. ז' להספד. קשה ג"כ הלא איש
ישראל צריך לידע שהכל מהשי"ת והוא
גזר כן וצריך לקבל באהבה. אך שמעתי
מחז"ז הגה"ק מהר"ם ט"ב אבד"ק אוהעלי
זלה"ה. שאמר הענין הוא שאין מיתה
בלא חטא. ואם יארע לאדם איזה סבה
ר"ל יתלה בסבת חטאותיו ויעשה תשובה.
וזה ענין הבכי והספד. ויש לומר שלזה
בא אברהם לספוד לשרה ולבכתה. מפני
שתלה אע"ה בעצמו שהוא גרם סבת
מיתתה. כמבואר ברש"י בפסוק אחר
הדברים האלה. אחר דבריו של שטן שהיה

השמחה שהיתה לא"א ע"ה ויצחק אע"ה
לעקידה. אלא שזאת אינו באפשרי לצייר
בכתב. ע"כ רמזה התורה שקודם אמר
אע"ה ליצחק בנו שילך לעבוד להשי"ת
אתו. ואז יצחק היה בן ל"ז שנה ומושכל
בכל מדע. וזאת נוכל לשער מעט גודל
השמחה והחדוה שהיתה ליצחק בעת שהלך
לעבוד להשי"ת. כי אז לא ידע עדיין
שיקריב אותו לקרבן. ואמה"כ וילכו שניהם
יחדיו. כמו שמפרש רש"י ז"ל שם
שאברהם אבינו הלך בשמחה כמו יצחק
אבינו שלא ידע אז מזה שיקריבו אותו
לקרבן. דעתה נודע שמחת אע"ה. ואח"כ
רוצה הכתוב לפרש שמחת יצחק אע"ה
אעפ"י שידע מזה שיקריב אותו לקרבן.
לכן הכפיל הכתוב שנית וילכו שניהם
יחדיו לרמז שיצחק אע"ה הלך בשמחה
כמו אע"ה ודוק:

הפטרה. ויאמר למועד הזה כעת חיה
את חובקת בן ותאמר אל תכזב
בשפחתך (מלכ"ט ב, ד, טז). פרש"י אל
תכזב כמו לא יכזבו מימיו. וי"ל ע"פ
הזוה"ק (ריש פ' בשלח). שזה הבן היה
חבוקק והיתה נשמתו מסיטרא דנוקבא
כמו שאמר לה את חובקת בן ולכן לא
היה לו חיים. וזאת אשר בקשה ממנו

דברי יחזקאל החדש

הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם לגמלך אשקה (כד, ט). השכינה הקדושה אומרת
להעוסקים ומדובקים בתורתנו הק' "שתה" הם בוודאי מקבלים ההשפעה מצד הקדושה,
"וגם גמליך" הם תומכי אורייתא וגומלי חסד עם לומדי תורה "אשקה", גם להם ינתן ברכה
ושפע מצד הקדושה, ולא מצד אחר ח"ו.

(מפנקסי כת"י הגה"ח רבי יצחק טייטלבוים דומ"ץ דק"ק ברדיוב)

דברי

תולדות

יחזקאל

יז

שלא תתיחד עם זווגה בתאווה גשמית ח"ו. וז"ש רש"י ותקח הצעיף ותתכס לשון ותתפעל. רצ"ל שנתפעלה ובקשה עצות לנפשה היאך תנצל מתאווה גשמית ח"ו רק תתיחד עם זווגה לש"ש. לקחה לה עצה לזכור יום המיתה. וז"ש רש"י כמו ותקבר ותשבר. רצ"ל שחשבה אז ביום הקבורה. ועי"ז ותשבר התאווה גשמית רק שתקיים מצות הבוית"ש בדו"ר לעשות רצון הבורא לבד:

פרשת תולדות

ויחי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה (כה. כ). פרש"י שהרי וכו' המתין לה עד שתהא ראויה לביאה ג' שנים ונשאה. כ' המגיה אעפ"י שעדיין אינה ראויה להריון נשאה כדי לאפוקי נפשיה מהרהורי עבירה עכ"ד. לפע"ד אין לומר כך על יצחק רק דנשאה כדי להוציאה מפרדן ארם מקום רשעים אחר שתהא ראויה לביאה כי אין סומכין על הנס: (מכ"ק)

ויעקב איש תם יושב אהלים. (כה. כז). פרש"י תם כלבו כן פיו מי שאינו חריף לרמאות קרוי תם. לכאורה קשה לפירושו הלא יעקב היה חריף לרמאות את הרשעים כדמצינו שרימה לעשו. בבכורה ובברכות. וגבי לבן. וי"ל דאיש נקרא מי שהוא מושל על דבר כמו איש מלחמה. וכן יעקב נקרא איש תם. שהיה מושל על התמימות להשתמש בו בעתו. והשתמש תמיד בתמימות כלבו כן פיו. אך כשהוכרח השתמש ברמאות כדכתיב

מקטרג ואמר מכל סעודה שעשה אברהם לא הקריב-לפניך פר א' או איל א' אמר לו כלום עשה אלא בשביל בנו אלו הייתי אומר לו זבח אותו לפני לא היה מעכב. ע"כ לשון רש"י ז"ל ולכן מפרש רש"י ז"ל למה נסמכה וכו' על תיבת ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכתה. ללמדנו זאת. דמחמת שחשב אברהם שהוא גרם להעקידה בשביל שלא הקריב קרבן לה'. וע"י העקידה מתה שרה. לכן ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכתה. ואך כי העקידה היתה צריכה להיות כמו שפרש"י ז"ל (בראשית כב, יד) (בשם מ"א). ה' יראה עקידה זו לסלוח לישראל בכל שנה ולהצילם מן הפורעניות וכו'. לכן כתיב ולבכתה בכ"ף קטנה. שלא בכה אלא מעט:

ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק וגו'. ותאמר אל העבד מי האיש הלזה וגו' ויאמר העבד הוא אדוני ותקח הצעיף ותתכס. (כז. כד. טד"ט). פרש"י ותתכס לשון ותתפעל כמו ותקבר ותשבר. יש לדקדק למה הביא רש"י ז"ל ראיה דייקא מן תיבת ותקבר ותשבר שהוא לשון ותתפעל ולא מתיבות אחרים שבתנ"ך. וגם מאי נ"מ אם הוא לשון ותתפעל מאי רמז לנו רש"י בזה. וי"ל כוונתו עפ"י שפירש"י קודם לזה. על תיבת ותרא את יצחק פרש"י ראתה אותו הדור ותוהא מפניו. היינו שראתה את יצחק הדור ויפה תואר. וז"ש ותאמר אל העבד מי האיש הלזה. שהוא יפה תואר ונחמד למראה ההולך לקראתנו. ויאמר העבד הוא אדוני. וכיון שידעה שהוא בן זוגה היתה יראה